

Oláh András

bizalmi válság

1. őrzöd

a zavartelméjűek mosolyával
őrzöd kisiklott szerelvényünket
szavakat tördelve
hallgatod szendergő álmodat

2. csöndre hangolva

kedvem volna benned folytatódni
beléd maródni mint kagyló a kőbe
a becéző sötétben újratanulnának
de az eső kimossa az emlékeket
céltalan álmokkal
kacérkodik a felébresztett tudat
– már nem lehetek többé semleges

3. hogy megtarthass

megtanultam múlt időben élni
összezsúfolódnival benned
hogyan megtarthass magadban a fulladásig

4. tekintetedben

tekintetedben lúdbőröztem
kitéptél magadból végleg
megfeketült a szív: elvirágzott
mint az arcomba fújt cigarettafüst

5. kontraszt

eltűntél az idő ráncaiban
kiretusáltalak zugaimból
mert rosszízű voltál
mint az utolsó éjszakánk

sterilszoba

szemünkben némaság
a lassan csöpögő infúzió
pihenteti a tágulatokat
– sterilszobában
beteg hörgők vegetációja –
az ablakon túl
elfogy a levegő
az ágytálig se látunk
vagyunk még
és vágyunk
– még...

gyilkolni indultál

gyilkolni indultál – új bevetésre:
mérgeíteni az elvakart sebet
friss kérdőjelet karmoltál az égre
– így ér hát véget az utolsó menet –

emlékeid titkon mind hazatérnek
s mint utcasarki nők – vágyadat látva –
gyűlnek köréd a mit sem érő érvek:
így nő meg újra a holt eszmék ára

s mint bombatölcsérben a vágy: vacogsz
tűnékeny ösvénynek fordítasz hátat
fagyos szívedben a lüktetés halott

építik benned a siralomházat
– szegyenkezve lépsz majd holnap a pástra
s megment egy penge jótékony halála

lépcső

a szívtől a késig hosszú az út
– magányos vagy
mint az anyagyilkosok

valaki más alszik benned

a postafiókod tele van
olvasatlan levelekkel

szakadás vagy az ingemen

kár hogy hozzád csak
ez az egy lépcső vezet